

denne Sag? Man har altsaa virkelig ikke nogen Erfaring for, at det er saa prægtigt, som den høitærede Minister foreslaaer. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om denne Sag, men jeg kan ikke nægte, at den Mangel paa Smøbekommen, som den høitærede Minister viser, spaaer ikke heldigt for Forslagets Skæbne, thi jeg for mit Bedkommende vil — og jeg haaber, at den Erklæring kunne mange af Medlemmerne her afgive — dersom det Forslag gaaer igjennem, som den høitærede Minister her stiller op angaaende Officereskolen, naar det gjælder om at vedtage Lovforslaget i den Stikkelse eller forkaste det, med rolig Samvittighed sige mit Nei. Men da bliver Spørgsmaalet, om den høitærede Minister, der har frembragt et saadant Resultat, at Loven bliver forkastet, hvilket jeg haaber da vil skee, har gaaet enten sit Land eller det Bærrn, hvis Interesser han særlig er kaldet til at vare-tage.

Schønheyder: Det ærede Medlem som først talte (Berg), ansøgte som Devis paa, at Søcadetkolen ikke havde været, som den burde være, at der idelig var foretaget Reforme og Forandringer ved den. I den Anledning skal jeg bemærke, at, saavidt jeg maa antage, ere disse Reforme ikke egentlig blevne foretagne, fordi Bestyrelsen fandt, at der var særlig Grund til at foretage saadanne, men de ere fremkomne ved forskjellige Tryk fra Repræsentationens Side, der gjentagne Gange har udtalt sig for, at der skulde gjøres Reforme i denne Retning. Jeg maa tilstaae, at det gjør mig ondt at see, at der egentlig ikke er skeet et eneste Skridt til Smøbekommen mellem de to Parter, Udvalget og Ministeren. Sagen staaer endnu aldeles, som den stod ved anden Behandling. Jeg troer i det Hele taget ikke, at det er heldigt, at den høitærede Minister har forelagt aldeles det samme Forslag, som foreslaa ved første Behandling, og jeg troer ikke, at det har nogen som helst Udfigt til at gaae igjennem her i Salen. Paa den anden Side

maa jeg sige, at jeg endnu fastholder den Mening, jeg havde om Udvalgets Forslag ved 2den Behandling, at det er uheldigt, at man har fastsat en Alder, som Eleverne skulle have, for at komme ind paa Skolen. Det er klart, at skjøndt der paa denne Maade kan komme Elever ind, som ere lidt over 16 Aar, kan der ogsaa gives uheldige Tilfælde, hvor en ung Mand, om han endog er befaren, ikke kan komme derind, før han er over 18 Aar. Dersom han nemlig er født i en af Aarets første Maanedee, og der afholdes Examen om Foraaret, kan han blive 18¼ Aar, inden han kommer ind paa Skolen; han vil altsaa ikke kunne blive Officer, før han er over 22 Aar, og naar han saa staaer som Secondlieutenant 6—7 Aar — hvad der let kan hænde — er han 28—29 Aar, inden han bliver fast Officer. Dette vil være en overordentlig uheldig Stilling for en Mand. Imidlertid har man svaret dertil fra flere Sider: Ja, men de maae ikke staae saalænge som Secondlieutenanter. Men det kan ikke hjælpe, at man siger, at de ikke maae, thi Loven forhindrer det ikke, og jeg kan ikke troe Andet, end at det ofte vil blive Tilfældet, naar jeg seer hen til, hvor betænkelig man maa være med at cassere en ung Mand, i Særdeleshed da der ikke vil være særdeles megen Anledning til i de første Aar at komme til at kjende ham. Jeg anseer det imidlertid for rimeligt, at Udvalgets Forslag gaaer igjennem, og jeg skal blot henstille som et Middel, hvorved man maa skee, naar Lovudkastet med den af Udvalget foreslaaede Affattelse er kommet til Landstinget, kan høje paa den efter min Mening temmelig høje Aldersgrænse for Afgangen til Academiet, at man lader den yngste Klasse bestaae af to eetaarige Afdelinger, og altsaa lader Afgangen til Skolen foregaae hvert Aar. Dette vil for det Første have den Fordeel, at de, der ellers ere uheldigt stillede i Henseende til Alderen, ville kunne komme ind eet Aar tidligere, end naar Classerne, som efter Udvalgets Forslag, ere toaarige, og det vil desuden have en anden Fordeel. Jeg